

TEATR MIEJSKI MUZYCZNY W KRAKOWIE

MIEJSKI TEATR MUZYCZNY W KRAKOWIE
DYREKTOR — KAZIMIERZ KORD
KIER. ARTYSTYCZNY SCENY OPERETKOWEJ — MARIAN LIDA

*MIŁOŚĆ
SZEJKA*

*PREMIERA
STYCZEŃ 1969*

PRZEDSTAWIAMY:

STANISŁAWA STANISŁAWSKA — reżyser i choreograf współpracuje z teatrami rewiowymi, operetkowymi, operowymi i dramatycznymi. Założycielka i kierowniczka zespołu baletowego „Malwy”. Inscenizatorka blisko 60 widowisk operetkowych i musicalowych. Obecnie pracuje nad nowym programem warszawskiej „Syreny” i prapremierą polskiego musicalu o tematyce lotniczej pt. „Skrzydlaty kochanek”. Hobby — podróże i starożytność.

ZUZANNA PIĄTKOWSKA. Wydział Scenografii Krakowskiej ASP ukończyła w klasie prof. Karola Frycza. Zaczęła od dramatu (dekoracje w teatrach Kielc, Radomia) — skończyła na operetce. W jej oprawie scenograficznej lublinianie oglądali „Żonę eksportową”, wrocławianie — „Dziękuję ci, Ewo”, mieszkańcy Szczecina — „Pannę Wodną”. Tytuły te oczywiście nie wyczerpują całego dorobku Z. Piątkowskiej scenografki bodaj najlepiej dziś w Polsce projektującej oprawę musicali i rewii. Bardzo lubi swoją pracę. Dlaczego? „Cóż miłszego nad rozweselenie ludzi, prawda?”. Prawda!

Z MARIANEM LIDĄ O „MIŁOŚCI SZEJKA”

M. W-W. Powiedz, czy Twoim zdaniem napisanie operetki jest trudnym przedsięwzięciem?

M. L. — Oceń sam! To nie tylko problem napisania kilku arii, pieśni, paru chórów, wstawek baletowych, kilku scen ensamblowych, kilku finałów. To nie tylko pogoń za melodią, która stała by się szlagierem. I nie tylko problem tzw. orkiestracji. Orkiestracji, która jest ściśle uzależniona od konkretnego zespołu, jaki ma do dyspozycji kompozytor jeśli jest zarazem dyrygentem. Dla mnie specjalnie trudnym elementem było znalezienie libretta.

M. W-W. — ?

M. L. — Na pewno nie wyda Ci się to dziwne, gdy powiem, że szukałem właściwego libretta bardzo długo. O wiele dłużej niż pisałem muzykę.

M. W-W. — Co masz na myśli mówiąc „właściwe libretto”?

M. L. — Sądzę, że kompozytor piszący operetkę musi doskonale znać bardzo specyficzne wymogi, jakie stawia tego typu teatr. I to poczynając od orientacji w typach możliwych obsad (musi niejako od razu pisać z myślą o konkretnych osobach; później, w czasie pracy, czasem nawet w trakcie prób dochodzi się do wniosku, że daną partię lepiej wykona inny solista, ale to już inna sprawa...), poprzez znajomość techniki sceny, światła, możliwości komponowania dla konkretnej przestrzeni scenicznej, aż po jakże ważne uczulenie na stale zmienny typ i atmosferę „kawału”, „gagu”, dowcipu. Zauważyłeś chyba, że typ dowcipu ulega ciągłej ewolucji...?

M. W-W. — Tak, na pewno tak. Ale o ile pamiętam te sprawy od dawna Cię interesowały. Jeszcze w czasie studiów, gdy chodziliśmy razem do Wyższej Szkoły Muzycznej.

M. L. — Tak, wprawdzie wówczas przez długi czas byłem związany z tzw. ruchem amatorskim, ale przecież w twórczości dla tych zespołów uczulenie na wartości literackie tekstów, a także uczulenie na zawarty w nich często element humoru musi być szczególnie duże. A przy tym — wierz mi — pisanie dla ruchu amatorskiego jest doskonałym zdobywaniem warsztatu. Piszesz na konkretny zespół, sam musisz swoje kompozycje przygotować; sprawdzasz je więc dosłownie na żywo. Trzeba się także poskramiać: zespoły amatorskie, nawet jeśli to ty je prowadzisz, nie są w stanie wykonać tego wszystkiego, co przychodzi łatwo zespołom zawodowym. Zdobywasz więc technikę. A także — i to moment niebagatelny — masz bliższy kontakt ze swoim przyszłym odbiorcą.

M. W-W. — Nad czym pracujesz obecnie?

M. L. — Wiesz przecież: kończę próby „Szejka”...

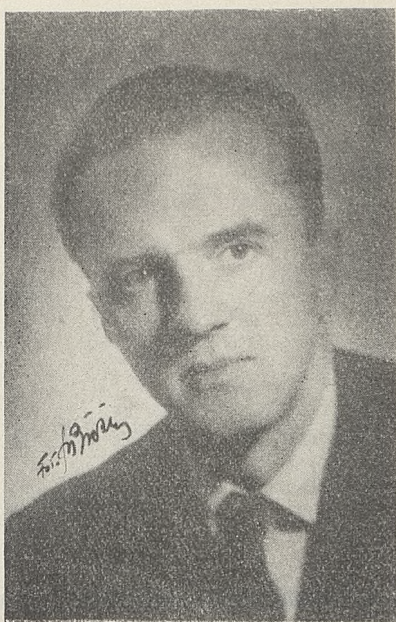
M. W-W. — Tak, ale oprócz tego, czy masz coś nowego na warsztacie?

M. L. — Wiesz, jestem przesądny, wolę nie zapeszać; zresztą wystawienie „Miłości Szejka” pozwoli mi na konfrontację tego, co chciałem osiągnąć z tym, co mi się udało uzyskać. Czekam więc na premierę, to będzie bardzo poważna nauka. Oczywiście bez przerwy czytam wiele tekstów, są nawet takie, które mnie zainteresowały. Ale przede wszystkim — byle doczekać premiery.

M. W-W. — Tak, byle do premiery... A później?

M. L. — Później... później porozmawiamy znowu!

rozmawiał MARIAN WALLEK-WALEWSKI

JAN MAJDROWICZ jest najpopularniejszym autorem librett polskich operetek. Jego dzieła „Dziękuję Ci Ewo” (wystawiana również za granicą: Czechy, Słowacja, N.R.D., Węgry) oraz „Żona Eksportowa” z muzyką Renza stały się przebojami polskich teatrów muzycznych.

„Miłość Szejka” wystawiana w naszym teatrze zbiega się niemal równocześnie z poznańską premierą nowej jego operetki — „Skrzydlaty kochanek” (również z muzyką Renza) której akcja odbywa się w polskich dywizjonach lotniczych w Anglii. Na warsztacie nowe libretto — operetka „Najpiękniejsza”.

Hobby: prowadzenie auta.

Czym jeździ? — polskim „Fiatem 125”.

Zmartwienia? — szkoda, że ten wóz tak wiele pali.

KAZIMIERZ WINKLER

OPERETKA NASZYCH CZASÓW...

Wydawać by się mogło, iż nic tak wolno nie zmienia się jak formy rozrywki. Rzeczywiście, do dziś dnia obserwujemy nawet w życiu codziennym żarty, dowcipy, które stare są — dosłownie jak świat. Niektóre z nich są wiecznie aktualne, inne przywołuje na myśl konkretna sytuacja, konkretne wydarzenie polityczne, obyczajowe, społeczne. W jednym momencie nasza epoka przerzuca pomost do czasów rzymskich czy nawet dawniejszych, by właśnie w aktualnym dowcipie powtórzyć koncept starożytnych. Co więcej, wiele tzw. „ogranych kawałów” zyskuje większą aprobatę, lepszy oddźwięk, aniżeli najwymyślniejsze nawet konstrukcje nowatorskich dowcipnisiów. A dzieje się tak dlatego, że dowcip, żart, wszystko to, co wywołuje spontaniczny śmiech posługuje się specyficznym mechanizmem, u którego podłoża znajdziemy przezwyciężenie strachu, rozładowanie kompleksu. Rozrywka to nie tylko „wesole zapełnienie czasu” — to rzeczywiste zaprzeczenie destrukcyjnej siły trosk, które „spędzają nam sen z oczu”. Bierny relaks jest tu tylko jednym, wstępnym, przygotowawczym elementem. Natomiast wszelka aktywna rozrywka, czy czerpiemy ją z obcowania z przyrodą, z gry, z jakiegokolwiek aktywnej zabawy, czy wreszcie (co jest formą sublimacji) z oglądania spektaklu rozrywkowego — jest czymś, co w aktywny sposób restytuuje naszą psychikę. Często mówi się, że rozrywka daje zapomnienie. To tylko częściowo słuszne! Oczywiście, dzięki elementowi wprowadzanego relaksu przez chwilę zapominamy o kłopotach dnia codziennego. Natomiast dopiero treść rozrywki, czyli to, co jest jej aktywnym czynnikiem pozwala nam rozwiązać szereg ciężących nam spraw. I stąd ważne jest — z indywidualnego i społecznego punktu widzenia — aby treść rozrywki była regulowana naszymi konkretnymi trudnościami. Aby pozwalała nam — w nas samych — poprzez śmiech przezwyciężać to, co stanowi dla nas trudny problem.

Operetka zrodziła się jako forma zdecydowanie mieszczańska. W fakcie tym nie zmieni się nic, jeśli nawet uprzytomnimy sobie jej związek z francuskim wodewilem, który czasem występował w swej przejściowo dworskiej formie. Historia operetki to historia śmiechu XIX wieku, ale też i historia strachu mieszczaństwa. Nie tego wielkiego przerażenia, wynikającego z narastającego poczucia niekompetencji społecznej, lecz tego mniejszego a równie dokuczliwego na co dzień. Strachu przed przeżytkami feudalizmu — wyśmiewanego w niemal wszystkich operetkach wiedeńskich. Strachu przed bezużytecznością form mieszczańskiego konwenansu (tu wiele do powiedzenia miała operetka francuska), mieszczańskiej biurokracji, antyinteligentkich nastrojów sfery rządzącej, zadufanej chępliwości sfer wojskowych i policyjnych. Wkroczenie burżuazji na teren imperializmu monopolistycznego i kolonialnego od razu znalazło swój oddźwięk w sztuce operetkowej. I znów, podobnie jak w dziewiętnastym wieku, tak i teraz operetka nie reagowała wprost. Nie atakowała podstaw ustroju. Tropiła natomiast obyczajowe przejawy jego działalności. Tropiła postawy psychiczne tych czasów, znajdowała dowody wynaturzeń psychiki jaka dokonywała się w pierwszej połowie XX wieku. Stąd właśnie już w XX-wiecznej operetce tzw. berlińskiej tak wiele egzotyki krajów kolonialnych, tak wiele postaci ze sfer finansjery. Władcom towarzyszy już rozwinięta służba masowych środków przekazu. Na scenie pojawiają się więc dziennikarze, filmowcy. Operetka śledzi postępującą degrenoladę ideologiczną. Na scenie pojawiają się coraz częściej postacie aż monstrualne w swej moralnej dezynwolturze.

Wydawać by się mogło — i często tak utrzymywano — iż operetka przeżyła się w nowym ustroju: demokracji socjalistycznej. Skoro zniknęły przeżytki feudalizmu, skoro nie ma już zarozumiałych potentatów, skoro normy burżuazyjnej moralności...! O, przepraszamy! Te nie zawsze jeszcze się

Muzyka: **MARIAN LIDA**

Libretto: **JAN MAJDROWICZ**

MIŁOŚĆ SZEJKA

MUSICAL W DWÓCH AKTACH

Teksty piosenek: KAZIMIERZ WINKLER

Scenariusz piosenek: JAN MAJDROWICZ

OBSADA:	Kotlarczyk	— ZYGMUNT MIŁKOWSKI ADAM RITTER
	Teresa	— ALEKSANDRA DUSZEWSKA ALICJA ŚWIĄTEK
	Ludwik	— KAZIMIERZ ROGOWSKI
	Maria	— IWONA BOROWICKA STEFANIA ZACHARIASZ
	Staszek	— ANDRZEJ PAŃGOWSKI IHOR POTIUCH
	Kazek	— KRYSTIAN BUSZKIEWICZ WŁODZIMIERZ KOTARBA
	Ali	— EDWARD ADLER JANUSZ ŻELOBOWSKI
	Nawrocki	— RYSZARD GONDEK ZBIGNIEW KANIEWSKI
	Dora	— MARIA CHOMA ALICJA SŁAWECKA
	Jusuf	— ANDRZEJ GALOS ROMAN KWIATKOWSKI
	Kulesza	— ANTONI WOLAK
	Kuleszyna	— BARBARA MARCZYŃSKA MARYLA PĄCZYŃSKA
	Kelner	— BOLESŁAW HAMALUK
	Kierownik sali	— JÓZEF PUTER
	Dziewczyna	— ALICJA GÓRECKA HALINA ZMARZLIK
	Gość I	— IHOR POTIUCH
	Gość II	— KRYSTIAN BUSZKIEWICZ
	Felek	— BOLESŁAW HAMALUK
	Antek	— IHOR POTIUCH

Inscenizacja, reżyseria i choreografia: Stanisława Stanisławska

Kierownictwo muzyczne: Marian Lida

Scenografia: Zuzanna Piątkowska

Dyrygenci: Marian Lida, Zbigniew Toffel

Asystent reżysera: Zofia Weiss

Asystent choreografa: Józef Parużnik

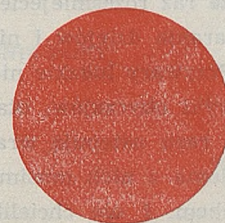
Chór mistrz: Zbigniew Toffel

Korepetytor solistów: Irena Rogozińska

Korepetytor chóru: Ewa Kawa

Korepetytor baletu: Józef Borowicki

Inspicjent: Irena Hemzaczek

zmieniły. Skoro jednak nie ma już form mieszczań-
skiej biurokracji... (Hm, może ktoś mądrzejszy
stwierdzi że jest zasadnicza różnica między biu-
rokracją mieszczańską, a tą która straszy w na-
szych urzędach; jeśli tak, to przepraszamy, ale
petentowi straszny urzędnik przypomina strasznych
mieszczan...). Skoro w sferach wojskowych nie ma
już ludzi nieeleganckich i zadufanych w sobie,
skoro szczerze nie lubimy posiadania kolonii, skoro
prasa, radio i telewizja, choć bez wdzięku, ale za to
pozytywnie i realistycznie informują swych odbior-
ców, skoro sztuka reklamy w imię walki z wolną
konkurencją została raz na zawsze zapomniana,
skoro nie ma już kultu gwiazdorów, kultu pienią-
dza, brylantowych kolii, sztafażu orderów, a sno-
bizm rodowy do tego stopnia upadł, iż nie można
znaleźć nabywców na kilka wcale ładnych zamecz-
ków, jakie oferują poszczególne Rady Narodowe, to
właściwie — po co Operetka? Cóż współczesna
polska operetka może jeszcze wyśmiać, wykpić?
Z czego może się natrząsać? Z czego może nas
leczyć, jakie lęki usuwać? Czy może ma stać się
tylko wygodnym materacem do relaksowania?

Teatr Muzyczny w Krakowie przystępuje do
realizacji prapremiery nowej polskiej operetki.
Tradycje nasze w tej dziedzinie są niezbyt wielkie
i niezbyt ciekawe. Wydaje nam się że „Miłość Sze-
jka” — Lidy-Majdrowicza jest jedną z najciekaw-
szych polskich operetek. Nie zmartwimy się wcale,
jeśli jeszcze raz roześmiejecie się państwo ze zna-
nych od zarania dziejów i nie raz wyśmiewanych
przywar. Przywary ludzkie nie tak łatwo się zmie-
niają. Nawyki obyczajów, utarte schematy myśle-
nia nie od razu ustępują wraz ze zmianą ustroju.
Przed wieloma z nich musimy się bronić — wła-
śnie śmiechem. I nie chcielibyśmy, aby operetka
była li tylko starym materacem dla wieczornego
relaksu.

M. W-W.

BALET

AKT I

Obraz pierwszy: „KAWIARNIA”

Kelnerzy: W. Apostolski
S. Dobranowski
W. Krasowski
H. Piotrowicz

Boy z papierosami: M. Bachorz

Goście: B. Kałużna

Dziewczyna z futrem: L. Rackiewicz

Dziewczyna z dekoltem: T. Dzięglówna

Dziewczyna w mini: J. Gawlik
J. Heczko

oraz

W. Habowska
G. Karaś
A. Niwelt
A. Cięcielowski
K. Penczewski

Podrywacze:

J. Kieljan
W. Major
W. Waruszyński

oraz chór

Obraz drugi: „HALL W HOTELU”

Pokojówki: M. Bachorz
T. Dzięglówna
Z. Wilkoń
W. Apostolski
J. Kieljan
W. Krasowski

Scenki w pokojach hotelowych:

Scenka 1. Pani: L. Rackiewicz
Adorator: J. Heczko

Scenka 2. Gitarzysta: W. Major
Narzeczona: J. Gawlik
Pokojówka: M. Bachorz
Pikolak: J. Kieljan

Scenka 3. Ona: B. Kałużna
Mężczyzna z walizą: J. Parużnik

Obraz trzeci: „W OGÓLE LUBI SIĘ DZIEWCZYNY”

Europejki: B. Kałużna
T. Dzięglówna
J. Gawlik
G. Karaś
E. Papée
Z. Wilkoń

Arabki: L. Rackiewicz
M. Bachorz
E. Chodkiewicz
W. Habowska
A. Niwelt
K. Truszkowska

Obraz czwarty: „MARZENIE DORY”

Harem żony Alego: L. Rackiewicz
M. Bachorz
J. Gawlik
W. Habowska
G. Karaś
A. Niwelt
Z. Wilkoń

Eunuchy: W. Major
W. Waruszyński

oraz soliści i chór

FINAL AKTU I.

B. Kałużna
L. Rackiewicz

J. Heczko
J. Parużnik

solisci i chór

oraz:

M. Bachorz, T. Dziegłówna, J. Gawlik, W. Habowska,
G. Karaś, A. Niwelt, Z. Wilkoń, K. Zuczenia, W. Apostolski,
J. Kieljan, W. Major, W. Waruszyński
(W. Krasowski, K. Penczewski)

AKT II

Obraz pierwszy: „KNAJPA NA PRADZE”

Szef knajpy: J. Heczko

Barmanka: K. Ungeheuer

Kelnerki: M. Bachorz
T. Dziegłówna
Z. Wilkoń

Ruda: L. Rackiewicz

Dziewczyny: J. Gawlik
W. Habowska
G. Karaś
A. Niwelt
E. Papée
K. Truszkowska
K. Zuczenia

Szef złodziei: Włodzimierz Waruszyński

Złodzieje: W. Apostolski
A. Cięcielowski
S. Dobranowski
H. Piotrowicz

Antek: J. Parużnik

Kumple Antka: J. Kieljan
W. Krasowski
W. Major
K. Penczewski

Dziewczyna z prowincji: B. Kałużna

oraz: stali bywalcy knajpy, wykolejeńcy, przestępcy,
dorożkarze, szoferzy, dziewczyny z ulicy, goście
szukający silnych wrażeń

Obraz drugi: „ORSZAK ALEGO KSIĘCIA AR ASZADU”

Dziewczęta: J. Gawlik
W. Habowska
A. Niwelt
K. Zuczenia

Wojownicy: W. Apostolski
S. Dobranowski
J. Kieljan
H. Piotrowicz

Niewolnice: W. Habowska
G. Karaś
K. Truszkowska

FINAL AKTU II:

Klejnoty:

Diamant: L. Rackiewicz

Perła: B. Kałużna

Rubin: M. Bachorz

Szafir: T. Dziegłówna

Złoto: Z. Wilkoń

Szmaragd: E. Chodkiewicz

Klejnoty prezentują: J. Heczko

J. Parużnik

W. Waruszyński

W. Krasowski

W. Major

K. Penczewski

Arabki: J. Gawlik

W. Habowska

A. Niwelt

K. Zuczenia

Taniec Wojowników: W. Apostolski

S. Dobranowski

J. Kieljan

H. Piotrowicz

oraz solisci i chór

ZESPÓŁ BALETU M.T.M.

soliści:

Mirosława Bachorz
Teresa Dziegłówna
Barbara Kałużna
Ludmiła Rackiewicz
Krystyna Ungeheuer
Jacek Heczko
Józef Kieljan
Jerzy Kozak
Józef Parużnik
Włodzimierz Waruszyński

koryfeje:

Alicja Niwelt
Ewa Papée
Stanisław Dobranowski
Witold Major

zespół:

Janina Gawlik
Wera Habowska
Krystyna Truszkowska
Krystyna Żuczenia
Zofia Wilkoń
Włodzimierz Apostolski
Henryk Piotrowicz

adepci:

Grażyna Karaś
Emilia Chodkiewicz
Andrzej Cięcielowski
Wiesław Krasowski
Krzysztof Penczewski

kierownik baletu:

Józef Parużnik

inspektor baletu:

Ewa Papée

korepetytor baletu:

Józef Borowicki

ZESPÓŁ CHÓRU M. T. M.

Soprany:

Ewa Fuchsa
Wilhelmina Galas
Zofia Martyniak
Lucyna Masłoń
Anna Sikora
Stanisława Sowińska
Józefa Tyranowska
Halina Zmarzlik

Alty:

Krystyna Dobrzańska
Jadwiga Galant
Maria Góra
Alicja Górecka
Renata Sejdor

Tenory:

Krystian Buszkiewicz
Bolesław Hamaluk
Zbigniew Rodko
Kazimierz Różewicz
Christo Saczanow
Jan Maksymowicz

Basy:

Mieczysław Gaczol
Jan Firek
Stanisław Makohon
Ihor Potiuch
Stanisław Ziółkowski

Inspektor Chóru:

Jan Firek

ZESPÓŁ ORKIESTRY M. T. M.

I skrzypce:

Koncertmistrz — Leszek Skrobacki
Erwin Sitek
Stefan Solarczyk
Jan Wojcieszek
Edward Treściński

II skrzypce:

Władysław Skocz
Stanisław Pilawski
Andrzej Górski
Tadeusz Lipka
Kazimierz Wysocki

Altówki:

Mieczysław Satora
Lucyna Marzec
Ryszard Czuchraj
Krystyna Myczkowska

Wiolonczele:

Stefania Gorecka
Krystyna Guspiel

Kontrabasy:

Stefan Łysak
Bogusława Baran

Flety:

Stanisław Węgrzyn
Danuta Bińczycka

Oboje:

Wacław Stengl
Tadeusz Oracz

Klarnety:

Ignacy Wyczyński
Stefan Siwiec
Stanisław Orczyk

Fagoty:

Damian Gryboś
Henryk Thiel

Trąbki:

Tadeusz Jodłowski
Jan Jarosz
Adam Krzywoń
Franciszek Tabaszewski

Puzony:

Jan Przybylski
Andrzej Bigoś
Włodzimierz Maksymowicz

Waltornie:

Józef Wróbel
Zygmunt Firlit
Andrzej Bartnik

Perkusja:

Andrzej Gliszewski
Józef Czyż

Harfa:

Bogusława Lutak

Fortepian:

Irena Rogozińska

Inspektor Orkiestry:

Jan Wojcieszek

Woźni-techniczni orkiestry

Mateusz Zdaniewicz
Tadeusz Pawlik

DZIAŁ TECHNICZNY

Kierownik Działu Technicznego	Mieczysław Stano
Brygadier sceny	Józef Ballada
Kierownik prac. kraw. damskiej	Zofia Borowska
Kierownik prac. kraw. męskiej	Tadeusz Drozda
Kierownik prac. scenotechnicznej	Bronisław Pitala
Kierownik prac. fryzjerskiej	Edward Korzeniowski
Fryzjerki	Aniela Fradyma Czesława Gwizdała Genowefa Jędrzejczyk Krystyna Rabinowicz Halina Ociepińska Teresa Wyrostkiewicz
Kostiumy	Pracownie M. T. M.
Fryzury	Zespół fryzjerski M. T. M.
Nakrycia głów	Halina Pazderska
Obuwie	Spółnia „Gromada”
Dekoracje	Pracownie M. T. M.
Rekwizyty	Irena Czerny
Akustyka	Tadeusz Kamionka
Światło	Stanisław Różycka

MIŁOŚĆ SZEJKA

*PREMIERA
STYCZEŃ 1969*

